

Al país dels cedres

"Estic content de viure aquí i agraeixo a Déu l'oportunitat que m'ha donat de servir l'Església ajudant en els inicis de l'Obra al Líban". El xilè Ignacio Pérez de Arce explica com és la vida en aquest país.

05/09/2009

Durant la infantesa molts cops la primera pàgina dels diaris estava dedicada als combats i destruccions a Beirut –recorda l'Ignacio–. Després, la guerra va acabar, va deixar de ser notícia, no va sortir més als diaris, i

al subconscient em va quedar aquesta imatge de la ciutat destrossada, a la qual no li vaig donar més importància, fins a finals de 1997, quan em va sorgir la possibilitat d'anar a Beirut per ajudar en el començament de la labor de l'Obra.

Amb aquesta perspectiva nova, em vaig dedicar a ubicar el Líban al mapa (la geografia mai ha estat el meu fort) i a llegir tot allò que *Encarta* deia sobre el que, en pocs dies, seria el meu nou país. Així vaig descobrir que a Xile, com a tot arreu, hi ha més libanesos dels que em pensava.

Quan vaig aterrar a Beirut, els de l'Obra, que estaven allí feia un any, van venir a cercar-me a l'aeroport. Malgrat que tot era nou, quan vaig arribar a la casa on vivien vaig sentir que entrava "a casa meva", cosa que només es comprèn quan s'ha

experimentat personalment què significa que l'Obra és una família.

Varietat litúrgica

Ignacio considera que el Líban té característiques molt interessants i significatives per al treball i la història de l'Obra. Sense pretendre seguir un ordre jeràrquic, destaca els aspectes següents:

La primera cosa que em va cridar l'atenció és que no calia cristianitzar el país, ja que el mateix Crist va estar al Líban cap a l'any 30, més o menys. Si pensem que el primer cristià va arribar a Xile al voltant de 1515, ens adonarem que el Líban és Terra Santa, i es nota.

La segona cosa que impacta són els ritus diversos. Estem acostumats a ser "catòlics", sense més. Però aquí els "catòlics" tenen cognom litúrgic: "maronita", "greco-melkita", "caldeu", etc. Tots ells són catòlics, apostòlics i

romans, però no llatins, com a Xile. Així, al Líban podem trobar fidels de l'Opus Dei de ritu llatí i també numeraris, supernumeraris i sacerdots que celebren la Santa Missa i reben els Sagraments de manera diferent a la nostra.

Després hi trobem el món àrab i, concretament, l'Islam. En aquesta regió els musulmans són predominants. Hi ha aproximadament 1.500 milions al món, i el Líban constitueix una posició clau, perquè és un dels pocs llocs on cristians i musulmans convivim en igualtat de condicions i amb un clima de respecte mutu.

Finalment estan les característiques pròpies del país mateix, la cultura, el caràcter de la gent, l'idioma, el clima, la situació política i econòmica, el trànsit als carrers, etc. Com a tot arreu, aquí hi ha coses bones i menys bones, però el balanç és àmpliament

positiu, i per a un estranger resulta generalment fàcil ambientar-se al país.

Els libanesos prenen el relleu

Ajudar en els començaments de l'Obra aquí és alguna cosa que es fa de manera molt natural, perquè no som missioners sinó cristians corrents. Per tant el desenvolupament de les tasques apostòliques de l'Opus Dei es realitza simplement vivint el seu esperit, el mateix a Xile, que a Roma o a Beirut. Treballo en una empresa d'informàtica, compleixo un horari com tots els meus col·legues, guanyo el sou amb esforç, com tots vostès, i animo els meus amics a confessar-se, a anar a Missa, a resar, a oferir el treball, a fer-ho bé. Alguns d'ells comencen a tenir direcció espiritual, altres vénen als mitjans de formació.

Després anem posant les bases perquè l'Obra sigui més coneguda:

traduir els llibres de sant Josepmaria a l'àrab, construir els Centres i cases de recés, començar un Club, un col·legi... I fent el mateix que pertot arreu i que és el que dóna fruits: xerrades, meditacions, cercles, recessos, catequesi, visites als més necessitats, activitats culturals i esportives, excursions i sobretot aquestes converses amb els nostres amics i col·legues que obren horitzons de coherència cristiana, apostolat, generositat amb Déu i amb els altres. Amb la gràcia de Déu arriben vocacions de libanesos, que van ampliant les activitats, prenent el relleu i fent l'Obra ells mateixos, com nosaltres vam veure fer a don Adolfo Rodríguez i als primers que van venir a Xile enviats per sant Josepmaria per iniciar la labor de l'Opus Dei.

Estic content de viure aquí i agraeixo a Déu l'oportunitat que m'ha donat de servir a l'Església ajudant en els

començaments de l'Obra al Líban. El més important és ser generós per fer allò que Déu demani, i viure la pròpia vocació amb la fidelitat més gran possible.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/al-pais-dels-
cedres/](https://opusdei.org/ca/article/al-pais-dels-cedres/) (23/03/2026)